

Куклен театър

НОВИ ТЕАТРАЛНИ

ИМЕНА

От няколко сезона Русенският куклен театър не се е радвал на такова голямо и свежо театрално попълнение, каквото на влезе през този сезон в състава на театъра. Всичките те — тримата млади актьори и режисьорката — дойдоха в колектива с много амбиции, младежка всеотдайност за творчество, смели идеи за експеримента торство, любов към децата и не на последно място — искрено желание да творят и живеят в нашия театър, в нашия град. Това ни изпълва с вяра, че вливането на тези млади кадри ще повиши общия тонус за работа в състава, а от друга страна ще се създаде хармонично единство между поколенията в театъра. С приемането на новите театрални творци Русенският куклен театър получава реалната възможност да създава още по-силни театрални спектакли и по този начин да се включва в голямата задача на Партията и народа за естетическото възпитание на младото поколение.

ЕВДАЛИНА САРАДЖАЛИЕВА е завършила куклена режисура през 1969 година в Института по изкуствата в Прага. Първона

чално работи като режисьор в редакция „Детски екран“ на Българската телевизия. От 1975 до 1978 година тя е вече режисьор във Варненския куклен театър. Тук тя преживява и първите си по-значителни творчески успехи. През 1975 година на международния фестивал „Златният делфин“ нейната постановка „Твоята звездичка“ от Ив. Остриков получава награда за режисура. Интересни нейни спектакли в този театър са и „Винтчето Прокопчо“ от Ч. Шинов, „Къде отиваш, конче?“ от Р. Московска. От 1978 година Сараджалиева е режисьор в Търговищкия куклен театър, където поставя пиесите „Човекоядци“ от М. Асенов, „Косе—Босе“ от Р. Московска, „Тигърчето Петьо“ от Х. Янушевска.

Евдалина Сараджалиева е правила постановки в Полша и в Германската демократична република.

От този сезон Сараджалиева е назначена вече в нашия театър и с нетърпение очакваме нейните първи представления. Тя ще се представи с постановките на пиесите „Момче и вятър“ от Р. Московска и „Пътешествие в Африка“ от М. Минков.

ТОДОР САРАДЖАЛИЕВ — актьор. Завършва Института за културно-просветни кадри във Варна през 1975 година, но любовта към кукленото изкуство го отвежда същата година на сцената на Варненския куклен театър, където работи три години. Тук той сключва брак с Е. Сараджалиева и естествено вече пътят им върви в една насока: от 1978 година е артист

в кукления театър на Търговище. Значителни актьорски постижения на Тодор Сараджалиев са Нектар от „Човекоядци“ на М. Асенов, Актьорът от „Принцесата и граховото зърно“ от А. Илков, Александър от „Лиско при квадратните същества“ от Б. Априлов, Теленцето от „Косе—Босе“ на Р. Московска. За тази роля той получава и награда на националния преглед на куклените театри през 1979 година.

През настоящата година Тодор Сараджалиев завърши задочният отдел на специалността „куклено-актьорско майсторство“ към ВИТИЗ „Кр. Сарафов“. Той вече направи и своя дебют на русенска сцена: в новата постановка на театъра „Синът на Ковача“ Сараджалиев изпълнява ролята на Стария Ковач.

Творческата биография на младите съпрузи — артистите ВАСИЛКА СУГАРЕВА И ЗДРАВКО ДИМИТРОВ е съвсем кратка. След завършване на гимназия, той в Балчик, а тя в Панагюрище, са приети за студенти във

ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ — специалност „куклено-актьорско майсторство“. През тази година те се дипломираха със спектакъла „Меко казано“ от В. Петров, където В. Сугарева изпълни ролята на Къртицата, а Здравко Димитров на Костенурката. Това бяха две интересни и завладяващи изпълнения на двамата абсолвенти.

И разпределението ги доведе в нашия театър. Оттук започва тяхната творческа биография на професионална сцена, оттук те ще започнат да се радват на своите успехи.

Василка Сугарева и Здравко Димитров също направиха своя дебют: младата актриса я видяхме в ролята на Алнис, а младия актьор в ролята на Мадис от спектакъла „Синът на Ковача“.

Четиримата млади творци вече заживяха с творческото горене на нашия куклен театър. Нека да им пожелаем „На добър час!“ в професионалното им израстване на русенска сцена.

КРУМ ГЕРГИЦОВ

ИЗЛОЖБИ

ИЗЛОЖБИ

Първата изложба на русенския художник Владимир Ангелов, открит в салона на „Георги Димитров“ 6 печели зрителя с дълбоката си изповедност. В нея преживени пейзажи и натюрморти липсва и най-малката фалшива нота. Авторът е предпочел скромността на изрази пред насилнените живописни ефекти. На места, както е например в есенните му пейза-

жи, съгъстената тоналност като че ли носи повече драматизъм, отколкото съзерцанието, присъщо на този „философски“ сезон. Другаде, както е в пейзажите му от Късовци, интимният трепет озвучава селската тишина с тиха носталгия. . . С широк размах са нарисувани пък някои от „терените“, някакъв спотаен възторг от родния чернозем —